

Ročník VI

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

NENECHTE SI UJÍT!**Nejrozsáhlejší průzkum v historii našeho časopisu!****Kolik zvířat má gymnázium?****Čtěte na straně 2!**

Na druhé straně tohoto vydání najdete souhrn veškerého zvířectva, které je v péči našich gymnazistů, učitelů, provozních zaměstnanců a jejich rodin. Je to nejrozsáhlejší průzkum, který naše redakce v dosavadní historii inTELEktu uskutečnila. Nejde ani tak o anketu v pravém slova smyslu, jako spíš o téměř vyčerpávající statistický průzkum. Slovíčkem „téměř“ se jistíme s ohledem na příslovečnou statistickou chybu. Ostatně, jak známo, každá statistika je vlastně přesný souhrn nepřesných čísel.

Každý asi hned pozná, že čísla 1 až 8 v záhlaví přehledu znamenají jednotlivé třídy od primy po oktávu a písmenko U pak učitele a provozní zaměstnance. Ve zvířecí statistice jsme zvláštní pozornost věnovali psům, protože – málo naplat – jen o psovi se tvrdí, že je to nejlepší přítel člověka. V přehledu vycházíme z rozdělení podle Mezinárodní kynologické federace (FCI) na skupiny plemen (samozřejmě kromě voříšků, ty jsme si přidali sami), takže se nepohoršujte nad tím, že jste v údajích nenašli jméno právě toho vašeho psího plemene.

V našem přehledu nenajdete souhrnný údaj za celé gymnázium. Ten se totiž nedá pořídit prostým sečtením jednotlivých položek za třídy a personál, neboť ve škole máme celkem 18 (!) sourozeneckých dvojic, a dokonce i jednu trojici. Jejich rodinné zvířecí počty jsou tedy zahrnuty za každého sourozence v příslušné třídě a v celkovém součtu by se nám objevily dvakrát, resp. třikrát.

Ale i tak lze z naší statistiky vyvodit zajímavá zjištění. Například vzácnou vyrovnanost jednotlivých tříd v počtech psů. Ty se pohybují od 23 do 33 kusů, a to ještě o nejvyšší číslo v tercií a oktávě se zasloužilo 15 (!) čtyřnohých kamarádů, které chová rodina Tomešková.

REDAKCE

**Přečtěte si další díl
postřehů absolventky
T. NENTVICOVÉ
z cesty do USA! (str. 14-15)**

Ten váš vysavač nefunguje. Dal jsem ho do sítě, jak jste mi radili, a pořád nejde.

Naše anketa: Kolik zvířat má gymnázium?

Druh	1	2	3	4	5	6	7	8	U
Pavouci	0	0	2	0	0	0	0	2	0
Strašilky	5	0	0	0	0	0	0	0	0
Včely	0	0	3 úly	3 úly	0	0	0	0	0
Ryby	16	0	20	170	51	111	11	100	10
Žáby	0	0	0	0	0	0	0	3	0
Hadí	0	0	1	0	0	1	0	2	0
Ještěři	1	0	0	2	0	0	0	0	0
Želvy	2	1	3	3	1	3	0	2	1
Holubi	4	0	0	0	0	0	0	0	0
Husy	0	0	0	0	0	8	0	0	0
Kachny	3	0	0	0	0	0	0	0	0
Kanáři	0	0	0	0	1	0	0	0	0
Papoušci	18	3	10	46	8	11	4	3	2
Slepice	16	4	27	10	19	18	15	0	28
Činčily	0	0	0	0	0	1	0	0	0
Křečci	7	11	4	5	2	0	1	0	0
Křečící	0	0	0	0	1	0	0	0	0
Morčata	4	3	4	0	2	10	3	0	2
Mýši	0	0	0	0	1	0	0	0	0
Nutrie	1	0	0	0	0	0	0	0	0
Osmáci	0	1	0	0	0	0	1	0	0
Pískomil	0	0	0	0	1	0	0	1	0
Potkani	0	10	3	0	7	0	0	0	0
Králíci	32	3	65	1	25	4	6	12	11
Ovce	0	0	1	0	0	0	0	0	0
Koně	0	0	0	0	0	1	1	0	0
Krávy	0	0	0	0	0	4	0	0	0
Prasata	0	0	0	1	0	10	1	0	0
Fretky	0	0	0	0	1	0	0	0	0
Kočky	17	22	26	13	18	18	9	8	3
Psi	23	23	33	28	24	26	27	33	7
-Kavalíři	13	17	8	17	14	12	17	9	4
-Fenky	10	6	25	11	10	14	10	24	3
1 Ovcáci	2	9	7	9	5	6	3	10	0
2 Pinčové	6	1	0	2	2	1	0	0	0
3 Teriéři	0	1	1	3	0	1	1	2	1
4 Jezevč.	1	2	0	1	1	1	0	0	0
5 Špicové	1	1	0	0	0	0	0	0	0
6 Honiči	0	0	0	0	1	2	0	1	1
7 Ohaři	1	0	2	0	2	1	0	0	0
8 Slídiči	9	6	6	3	11	1	5	2	0
9 Společ.	3	1	1	2	0	4	3	3	0
10 Chrti	0	0	11	0	0	0	2	11	0
11 Neuz.	0	0	0	0	0	0	1	0	0
12 Voříšci	0	2	5	8	2	9	12	4	5

Na sběru údajů se podíleli: VERONIKA FREYOVÁ (tercie), VENDULA KREP-
LOVÁ, MARTIN KOSINA, ADAM NOSEK, DAVID ŠOUDEK (septima), MAGDALENA
ŠTASTNÁ, JITKA TOMEŠKOVÁ, JAN CHOCHOLÁČ, ONDŘEJ MAHOVSKÝ, MARTIN
PUNČOCHÁŘ (oktáva)

Milí čtenáři,

tak nás tu opět máte! Se začátkem nového školního roku se hlásí také první číslo našeho studentského časopisu. Intelekt jím vstupuje do šestého roku své existence. A vstupuje do něj s výrazně zredukovaným redakčním kolektivem. Zatímco v loňském školním roce nás bylo patnáct, letos si musíme vystačit s jedenáctičlenným obsazením. Náš tým se nyní skládá ze sedmi oktávánů a čtyř septimánů. I přesto jsme si předsevzali, že se budeme i nadále snažit přinést vám každý měsíc plných dvacet stran zajímavého čtení. Není pochyb, že přitom budeme spoléhat mnohem více než dříve na příspěvky od vás, našich externích spolupracovníků. Ostatně do jisté míry se to projevuje již v tomto čísle.

Přejeme vám hodně úspěchů ve škole i mimo ni!

VAŠE REDAKCE

Naše ankety

Během dosavadních pěti let existence Intelektu naše redakce zorganizovala a uveřejnila více než dvacet různých anket a průzkumů. Na tomto místě uvádíme přehled jejich témat a zaměření. Mimochodem: kdybyste měli nějaký námět na zajímavou anketu, neváhejte a prozradte nám jej. Anebo ještě lépe: domluvte se s námi a můžete anketu sami pro školní časopis zpracovat.

Ročník I (školní rok 2005-2006)

- 2: Sledovanost reality show; Dodržování pitného režimu
- 3: Školní uniformy – ano, či ne?
- 8: Za co byste utratili tisícovku?
- 9: Dostali jste pusy pod rozkvetlým stromem?

Ročník II (školní rok 2006-2007)

- 1: Jak trávíme dovolenou?
- 2: Sexuální zkušenosti středoškoláků
- 7: Počítačové hry

Ročník III (školní rok 2007-2008)

- 1: Naše snídaně
- 3: Hudba
- 4: Předvánoční průzkum
- 7: Náš časopis

Ročník IV (školní rok 2008-2009)

- 1: Prázdninové brigády
- 2: Tolerance ke gayům a lesbám
- 3: Primáni
- 5: Novoroční předsevzetí
- 7: Státní maturity
- 10: Prázdniny

Ročník V (školní rok 2009-2010)

- 2: 20. výročí sametové revoluce
- 3: Co si myslí primáni?
- 4: Vánoce
- 7: Historie naší školy

Sestavila: MICHAELA ŽÁKOVÁ (oktáva)

Klarinetista, zpěvák a manažer kapely Hradišťan DAVID BURDA:

Foukal jsem a nic...

Vidět Hradišťan v akci opravdu stojí za to. Nevím, jak to dělají, ale jejich radost z hraní se během pár minut přenesla na posluchače. A kdo si myslí, že hrají „ty nudný lidovky s cimbálem“, plete se. Mezi zvukovou zkouškou a vystoupením si pan klarinetista udělal čas a svižně jsme si popovídali. Rozhovor zakončil slovy: „Jo, a teď mám dvě minuty na převlečení.“ Mimochodem – křivý roh mu tentokrát hrál...

*** Kdo vás přivedl k hudbě?**

„To je taková obligátní otázka (smích). U všech je to většinou stejné. Nenahraditelný je hlavně vliv rodiny. Na mě měla zásadní vliv samozřejmě maminka a také babička.“

*** Proč zrovna klarinet? Hrál na něj někdo v rodině?**

„Nehrál na něj nikdo. Já jsem chtěl hrát původně na příčnou flétnu. To byl můj oblíbený nástroj. Ještě když jsem byl malý kluk, jezdili jsme právě s maminkou do Janáčkova divadla v Brně a tam jsem si příčnou flétnu oblíbil. Jenže v Uherském Hradišti na ni nebyl učitel. Začal jsem tedy jako většina dětí na zobcovku s tím, že se učitel najde. Nenašel se a tak jsem začal na klarinet... Ale musím říct, že toho vůbec nelituju.“

*** Takže jste chodil do hudebky, klasicky čtyři nebo pět let na flétnu...**

„To právě ne. Začal jsem ve druhé třídě na zobcovku a hned ve třetí nebo čtvrté na klarinet.“

*** Už tak malý na klarinet?**

„Když se podívám na první fotky, byl klarinet skoro větší než já. Nicméně mohl jsem na něj tak brzy začít hrát, protože jsem byl v mládí pořádně urostlý. Mnohem víc než dnes (smích). Měl jsem tedy předpoklady na to, ufouknout tento nástroj.“

*** Vaše první veřejné vystupování bylo v hudebce?**

„Ano. V ZUŠ, tehdy lidové škole umění, jsem hrával na besídkách a pak přišly soutěže. A protože jsem se dostal k cimbálovce a folklóru naprosto záhy a chodil jsem i do Hradišťánku, počet vystoupení narůstal.“

*** Hradišťánek nějak navazuje na stávající Hradišťan? Je to nějaký předstupeň?**

„Hradišťánek tady působí už padesát pět let. Dospělý Hradišťan měl letos šedesát. Opravdu dlouho už tady existuje ta široká dětská základna. Víím, že dnes navštěvuje Hradišťánek asi dvě stě dětí. Je tu několik skupin podle věku. Nejmenším je pět let, těm nejstarším okolo sedmnácti. Je to takový fenomén a snad se dá říct, že i velká rodina.. Ale není zdaleka pravda, že by všechny děti z Hradišťánku pokračovaly dál do Hradišťanu. Ten už je dnes orientovaný jinam než na tradiční folklór. Naštěstí existuje na Uherskohradišťsku spousta souborů, takže si děti mohou vybrat, kam po Hradišťánku dál.“

*** Co jste studoval?**

„Klarinet!(smích) Kdybych to měl říct seriózně, na lidovce zobcovku a klarinet, pak jsem se dostal na konzervatoř v Kroměříži, kde byl druhý nástroj povinný. Já jsem chodil na klavír a navíc jako dechač i na bicí. Takže snad umím na klarinet, trochu na klavír a ty ostatní dechové nástroje - křivé rohy, flétny atd. - to se rozumí samo sebou.“ (smích)

*** Byl jste vždycky vzorný žáček a student?**

„Já bych na sebe rád něco práskl, ale nikdy jsem v podstatě problémy ve škole neměl. Dokonce jsem byl předseda třídy! (smích) Ale třídní důtka za nějakou ptákovinu jednou myslím byla. Zatímco ostatní se vyhýbají předmětům, jako je matika, fyzika a chemie,

pro mě to byly oblíbené hodiny. Na základce jsem absolvoval spoustu matematických soutěží. Bohužel na konzervatoři tyto předměty nejsou a já jsem s nimi skončil v osmé třídě, což mě hrozně mrzelo..

* To je docela zvláštní kombinace, fyzika a hudba.

„Není to obvyklé, většinou lidi chodí na konzervatoř, aby se matice vyhnuli, mě to bylo vážně líto. Ale baví mě to, nevidím v tom vědu, a možná proto dělám v kapele manažera.“

* Do kapely jste se dostal z Hradišťánku? Žádný konkurs nebyl?

„Hradišťánek existuje i jako muzika, ve které jsem tehdy hrál. Pan Pavlica jednou z ničeho nic přišel a zeptal se mě, jestli bych si nechtěl přijít zahrát a zkusit to ve velké kapele. Mně se to samozřejmě líbilo, a tak jeho stejný dotaz směřoval k mým rodičům. Tehdy mně totiž bylo čtrnáct. Vzápětí jsem se dostal na konzervatoř, a pokud jsem chtěl v Hradišťanu hrát, musel jsem jezdit každý čtvrtek na otočku z Kroměříže do Hradiště na zkoušky. To ještě Hradišťan zkoušel pravidelně každý týden...“ (smích)

* Takže kromě klarinetisty jste i manažer.

„Já to říkám tak, že v první řadě jsem klarinetista a zpěvák a až potom manažer. V Hradišťanu myslíme ekonomicky. (smích) Nepotřebujeme řidiče, agentury a podobně. Vše zvládneme sami. Takže hraju, zpívám, řídím, starám se o web, o cédečka a tak dál. A skloubit dohromady to musím. Vlastně je to i výhoda. Manažer musí totiž znát potřeby muzikantů. A kdo je zná lépe než přímo jeden z nás?“

* Míváte ještě před koncerty trému? A jak proti ní bojujete?

„Jak kdy. Před vystoupením, na které připravujeme nový repertoár, třeba na Pražském jaru nebo v Rudolfinu, se taková ta zdravá tréma objeví. Není to tréma, která by svazovala ruce. Jde o to, že se člověk vyburcuje a cítí takové napětí. Někdy tuto trému mívám. A jak se proti ní bránit? To je jednoduché: Být dokonale připravený. A když to člověk umí, pak je to už jen na muzikantství. Nějaké zaříkání, to ne. Ještě se mi osvědčilo těsně před vstupem na jeviště se v klidu zhluboka třikrát nadechnout a vydechnout.“

Tak to je Hradišťan. Druhý zleva kapelník a primáš Jura Pavlica, druhý zprava klarinetista a manažer kapely David Burda.

* S Hradišťanem jezdíte po světě. Kde v cizině už jste byl?

„Toho bylo! (smích) Evropa snad celá, pak Mexiko, Japonsko, Čína, Kazachstán, JAR. Zajímavá lokalita byla Mongolsko. Tím, že je to země obrovská, dlouho jedete autem a naráz potkáte člověka, je to úžasné, a přesto na naše vystoupení se sjeli na koních z daleka široka. Velmi na mě zapůsobila Jihoafrická republika. Podnebí je tam podobné našemu, je tam ale čisto, větší pohoda. Čína – to je zase země obrovských rozdílů. Někde luxus a po pár kilometrech jízdy je oblast, kde není ani kanalizace a elektřina, hrozná bída. Příjemné je, že vždycky jsme se setkali s nějakým našincem. A hlavní je to, že vím, že je kam se vracet. Domů k rodině se těším opravdu vždycky. Nedokážu si představit, že bych v některé zemi zůstal natrvalo.“

* Co říkají v cizině, když tam přijedete s cimbálem a houslemi?

„Hradišťan nehraje zdaleka pouze tradiční moravskou hudbu. Většinou hrajeme autorské práce pana Pavlici, ale zařazujeme také skladby B. Martinů, L. Janáčka nebo V. Nováka. Zpíváme výhradně česky, resp. staroslověnsky nebo staročesky. Ať jsme byli kdekoliv, lidé to vždy přijali, a myslím, že i pochopili. Na druhé straně se vždycky snažíme naučit se nějakou tradiční píseň toho státu, ve kterém se právě nacházíme. A to místní posluchači ocení pokaždé. Pro zajímavost: zpívali jsme dokonce už i čínsky a japonsky.“

* Jak to děláte, že i posté vás pořád píseň baví?

„To je jednoduché. Nás hraní a zpívání moc těší a opravdu si produkce užíváme. V některých skladbách sice existují konkrétní notové party, které by měli jednotliví hráči dodržet, ale víceméně si je měníme podle nálady a momentální situace. Když někdo vypadne, jiný ho zastoupí... Snažíme se taky program přizpůsobovat ročnímu období, publiku, lokalitě.“

David Burda na obrázku z loňského natáčení cédéčka pro děti

„Prostě muzicírujeme římo na jevišti. Bu deme hrát Vodu (Modlitba za vodu, pozn. red.) po stopadesáté a vždycky je jiná. Kdybychom ji zahráli mechanicky, stylem a ta voda, nemělo by to smysl. A navíc to jistě lidi poznají. Nás hraní opravdu baví a užíváme si ho. Důležité je, aby byla pohoda na jevišti, tak i mimo něj... Pokud k hudbě začnete přistupovat jako k zaměstnání – jdu a od osmi do půl desáté musím hrát, je to konec.“

* Kolik vystoupení máte za rok?

„Asi sto padesát. Když k tomu přičtete zkoušky, přípravy nových programů, natáčení desek, televize aj., zjistíte, že moc volného času není. Třeba letos začínáme 15. listopadu a hrajeme bez tří dnů nepřetržitě až do Vánoc. Na druhé straně někdy zase máme čtrnáct dní volno.“

* Můžete jmenovat pár lidí nebo skupin, kterými jste hráli?

„Jejda, těch je! (smích) V ČR je to třeba Vlasta Redl, Bambini di Praga, Spirituál-

kvintet, Jablkoň, také spousta orchestrů – Czech virtuosi, Pražská komorní filharmonie, brněnská, zlínská, budějovická, hradecká filharmonie. Ze zahraničí třeba Dizzu Plaatjies z Afriky, hrdelní zpěváci z Altaje Altaikai a další a další. Spoluprací je opravdu hodně. Když se setkají muzikanti a zahrají si spolu, je to většinou fajn.“

* Působíte kromě Hradišťanu ještě jinde?

„Působil jsem v rozhlase, věnoval jsem se i hudební režii, vyučoval jsem na klarinet, v divadle jsem učil herce zpívat... Ale vzhledem k velkému vyčerpání v Hradišťanu a k rodině, které se chci věnovat, jsem musel všechno kromě Hradišťanu odbourat. Mrzí mě to, pedagogika mě strašně baví. Ale nejvíc mi asi chybí hraní v různých komorních skupeních.“

* Zažil jste nějaký trapas na koncertě?

„To určitě ano. Naposledy včera. Představte si, že hraju tři skladby na nástroj, který se jmenuje křivý roh. Odehrál jsem jednu, po deseti minutách mám hrát opět sólo a nic. Prostě nehrál. Všichni se na mě dívali, já jsem ho držel v puse, foukám, foukám a nic z něj neleze. Pak jsem ho chtěl po koncertě spravit a nebylo třeba. Hrál jako nový. Byl to nějaký šotek, pro mě nevysvětlitelný. Trapasů je hodně, důležité je na ně umět zareagovat, improvizovat a brát je s úsměvem. Lidi mají tyto situace rádi, je to takové zlidštění.“

* Na které vystoupení vzpomínáte rád?

„Hm, těžko se dá vybrat jedno konkrétní. Jak už jsem řekl, já si užívám každé. Většinou zůstávají v paměti ta netradiční. Když tam byl nějaký host, něco tam spadlo, něco tam nefungovalo, naopak něco se krásně povedlo, třeba přiletěl pták a my jsme si tam s ním cvrlikali.“

* Když se zeptám na zajímavé místo, bude to podobné, že?

“Přesně tak. Teď mě napadá, že jsme třeba hráli ve Vídni na Dunaji, potmě, na pódiu, které bylo přímo na řece, kolem nás plavala světla a byla tam spousta lampiónů. V JAR zase při západu slunce u moře, různé na hradech, vyhlídkách, v jeskyních. Všechno jsou to neopakovatelné a hrozně silné okamžiky.“

* Jak relaxujete?

„Momentálně nijak! (smích) Já bych chtěl, ale nějak mi chybí čas. Rád chodím na ryby. Letos jsem nebyl ani jednou. Doufám, že se to zlepší. Máme doma jedenapůlletého chlapečka. Teď začíná mluvit a je to úžasné. Když je čas, věnuju ho právě jemu. Víím, že bych si měl chvíle na odpočinek najít, ale nějak toho teď nejsem schopen.“

* Jakou muziku posloucháte? Máte vůbec ještě chuť něco poslouchat?

„Poslouchám jen na cestách v autě. Většinou rádio, hlavně Radiožurnál, protože se tam i něco dozvím. Jinak si rád poslechnu Vlastu Redla, Marka Ebena, první nahrávku muzikálu Bídníci, písně z Radošinského naivního divadla z Bratislavy, nebo třeba Leonarda Cohena.“

* Máte svůj vzor?

„Ne a bráním se tomu. Nechci nikoho kopírovat, chci být sám sebou. Snažím se vzít si ode všech to, co je podle mě dobré, a vyvarovat se toho zlého...“

* S kým byste si rád zahrál?

„Nechci uvádět konkrétní jméno. Když potkám dobrého muzikanta, rád si s ním zahraju a je to pro mě víc, než kdybych hrál s nějakou hvězdou.“

Děkuji za rozhovor.

MICHAELA MLEJNKOVÁ (oktáva)

Uwaga, Polska!

Jednoho květnového večera se bavím s kamarádkou po icq, vyměníme pár vět a řeč dojde taky na prázdniny. Posílá mi fotky krajiny, kam se chystá (krásné písečné pláže a pláň). „Hmm, myslím, že ti začnu závidět,“ píše jí. Odpověď zní: „Tak pojed' s náma!“ A tak to pro mě všechno začalo... Zhruba o měsíc později ve čtyři hodiny odpoledne už stojí osm lidí na brněnském nádraží. Vedle nich hromada velkých batohů a mírná ostýchavost, někteří se totiž vidí poprvé. Pár vteřin představování, chvíle čekání a vlak je na nástupišti. Vzhůru k novým polským dobrodružstvím. Vyrazíme!

V deset hodin večer vystupujeme na vlakovém nádraží ve Wroclawi. Do odjezdu dalšího vlaku máme hodinu, a tak vyrazíme do města, najít nějaký park, kde by se dalo jen tak posedět. To je ovšem chyba! Sotva jsme vystrčili nos z nádražní budovy, sypala se na nás mračna krvelačných komárů, inu tomu se říká vřelé přivítání. Po chvilce pochodu jsme našli kýžený park a komárům uštědřili odvetu v podobě repelentů, pak už jsme mohli v klidu vytáhnout jídlo a povečeřet. Šedesát minut uteklo jako voda, a než nám stihlo slehnout, už jsme zase seděli ve vlaku. Cestou jsme zažili dvě drobná rozptýlení. První byl pád jedenáctikilové krosny z úložné police (ne, samozřejmě, že jsme nespali, alespoň potom ne...), druhé pak probuzení polským průvodčím, který nám ve dvě ráno vysvětloval, že vlak se za tři hodiny rozpojuje a každá polovina míří jinam. Poté, co viděl naše rozespalé a nechápavé výrazy, situaci radši nakreslil a celé snažení zakončil polským: “Rozumis?!”

Naštěstí cestování vlakem jsme zvládli, jeho rozpojení jsme neprospali a úspěšně jsme se dostali do Ślupsku. Tam pak byly menší zmatky s nalezením autobusu do Ustky, ale i to nakonec dobře dopadlo. V Ustce už na nás čekalo Baltské moře a rozlehlé písečné pláže. Samozřejmě, že jsme se museli vykoupat, voda nebyla ani tak studená, jak jsme si mysleli, zato vítr, co tam foukal... V příštích dnech nás pak čekalo několik kilometrů túr. Nevěřili byste, jak se takových jedenáct kilo na zádech netrénovaného člověka pronese a jak je pak takových pár kilometrů dlouhých. Příznávám, z jedenácti dnů jsme chodili první tři s krosnami na zádech, pak už jsme si to začali různě zkracovat autobusem, nebo jsme věci nechávali v kempch a vyrazili na celodenní výlety. Prošli jsme městy, jako je Rowy, spali pod širákem na okraji Śłowińskiego národního parku u vesničky Smołdzino. Došli jsme do vesničky Kluki, kde je skanzen. Viděli jsme jezero Łebsko, které jsme chtěli přeplovat na lodi, a tak se dostat do Łeby. Když jsme se ale na tuto loď snažili doptat místních, sdělili nám, že taková loď tam nikdy nejezdila, nejezdí a ani jezdit nebude. Nakonec jsme se tedy do Łeby dostali autobusem. Tam jsme navštívili tzv. Polskou Saharu, nádherný park s obrovskými písečnými dunami, opravdu jak v africké poušti.

Z Łeby jsme se vydali vlakem směr Władysławowo. Místní vlaky nás opravdu překvapily, nejenže byly patrové a vypadaly, jako kdyby zažily druhou světovou válku, a byly natřené na kaki zelenou, ale ještě se jim daly otevírat dveře (lepší výraz než dveře jsou spíše vrata) za jízdy. Ve Władysławowu na nás čekal největší polský lunapark. Těšili jsme se na něj jak malé děti na lízátko, do té doby, než jsme ho uviděli. Když nás přivítala ne moc vábně vyhlížející dřevěná vchodová brána, ještě jsme naděje neztráceli. Když jsme ale uviděli starou, rezavou a vrzající horskou dráhu, jejíž půdorys byl asi tak dvacet metrů čtverečních, žalostně vypadající autodromová autička, jeden malý řetízkový kolotoč a dva strašidelné hrady, které byly strašidelné spíše svojí statikou, sny o největším lunaparku se náhle rozplynuly jako ranní mlha nad rybníkem. Na druhou stranu je pravda, že jsme se pobavili. Totiž to, co Poláci prohlašují za největší lunapark, vypadá jako naše větší pouť.

Další den jsme se z Władysławowa vypravili na poloostrov Hel, který měl po

druhé světové válce chránit přístavní města Gdyni a Gdaňsk, proto se na něm nachází opravdu velké množství bunkrů a různých dělostřeleckých věží. Z Helu jsme se pak vydali do již zmiňovaného Gdaňsku, velkého přístavního města, které bylo za druhé světové války z velké části zničeno a v 50. a 60. letech opět obnoveno. Gdaňsk je velice krásné město s malebnými uličkami a zajímavou atmosférou, ve které se snoubí historie s moderní dobou. Gdaňsk byl naší poslední polskou destinací, co nás na něm však překvapilo víc než všechny památky, byli divočáci. Ano, divoká prasata. Když jsme dojeli na okraj města k našemu kempu, zaskočil nás pohled právě na tato zvířata, která se spokojeně i se svými potomky rozvalovala hned vedle plotu. To bylo první setkání s nimi, druhé se nám pak naskytlo na pláži, kde jedno z prasátek dolovalo dobroty z odpadkového koše. Zda vepři byli opravdu divocí, nebo tam někomu patřili, jsme se nedopátrali, co bylo jisté, že nebyli agresivní a že na lidi byli zvyklí. V Gdaňsku jsme se ještě večer na pláži rozloučili s mořem a ráno jsme pelášili na vlak.

Zpáteční cesta se neobešla bez zmatků. Nakonec jsme našli správný spoj, na kterém jsme ale měli čtyřhodinový přestup ve Starogardu. To nakonec nebyla taková tragédie, jak se zprvu zdálo, protože jsme si Starogard aspoň zběžně prošli a viděli tak kus dalšího pěkného města. A pak už opravdu zpět do České republiky. Kdybych tento výlet měla shrnout, byl prostě super! Všichni, kteří máte rádi cestování, nebojte se domluvit s pár kamarády, sbalit nejnnutnější věci a vyjet někam, kamkoliv! Je jedno, jestli se rozhodnete jít na třídní čundr někde po republice, nebo vyjedete do zahraničí, ale pokud můžete, cestujte!

JITKA TOMESKOVÁ (oktáva)

Pošta pro Tebe

Milí čtenáři,

nevím, jak bych začala, tak už budu končit... Někteří z Vás už možná tuto frázi v dopise použili. A hodně z Vás asi psalo rodičům z tábora, strejdovi k narozeninám a babičce z výletu: „Mám se fajn. Naštěstí neprší. Pozdravujte tetu a mějte se pěkně!“ Rozhodla jsem se, že Vám napíšu dopis o výhodách a zajímavějších způsobech posílání dopisů.

Já sama mám psaní dopisů moc ráda. Čím delší, tím lepší. V dopise, který je psaný rukou, se mohu vyjádřit mnohem lépe a volněji než v e-mailu či SMS zprávě. Kreslit přesně ty smajlíky, jaké chci, podtrhávat, škrtat, psát řádky ve vlnovkách, vybarvovat, lepit samolepky a obtaňovat vykřičníky. A hlavně je mnohem větším překvapením dopis, který najdu ve schránce, než zpráva, kterou otevřu na internetu. Navíc je tu romantická stránka věci. Tou je možnost schování dopisu do šuplíku. Připevnění magnetem na ledničku, to abych se na něj mohla pořád koukat a mít z toho dobrou náladu do té doby, než se mi okouká. Nebo uschování psaníčka pod polštář... No, uznávám, že tato představa je romantická téměř zastarale.

Nejen psaní či čtení dopisu, ale také samotné jeho posílání může být zážitkem, zábavou i radostí. Tak třeba mne, jako někdejšího milovníka Čtyřlístku, potěšilo nové vydávání známky s Fifinkou. Na své si přijdou i sportovní nadšenci a také vlastenecky cítící jedinci, ti se můžou, pokud nejsou fanoušky našeho prezidenta, alespoň radovat ze známek se státními symboly. Avšak největší zábavu mi skýtá možnost pohrávat si s formou dopisu (snad se nejedná také o pohrávání s nebohými zaměstnanci pošty...). Nechci-li poslat obálku, mohu poslat dopis v krabičce, igelitovém sáčku nebo malé PET láhvi. Nutno říct, že z těchto způsobů mám osobně vyzkoušenou jen krabičku. Avšak zkušenostem mých známých s posíláním korespondence ve všem možném vévodí kamarád, který místo pohlednice odeslal text na kusu břidlice (lehkého plochého kamene, pozn. odesílatele). A věřte, že došel.

Mějte se hezky a nezapomeňte zkusit někomu napsat. Přinejmenším v tubičce od lentilek! Zdraví Vás

MAGDALENA ŠTASTNÁ (oktáva)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

I když jsme spolu stáli v první linii a bili se za ně až do posledního muže, nemohli jsme pro prázdniny už nic víc udělat. Dlouho na nich bylo vidět, že jsou v posledním tažení, a tak jsme jen nervózně odpočítávali dny do jejich nezadržitelně přicházejícího konce.

Začátek školního roku znamená pro každého něco jiného. Pro letošní oktávány to znamená, že začnou být během jediného dne alergičtí na slovo maturita. Pro septimány to asi znamená tvrdou odvykací kúru bez nikotinu. Pro většinu lidí to ale neznamená nic. Ne tak pro naši redakci. My měli úkol zdaleka nejtěžší. A totiž pochyťání všech skřítků Pisálků, kteří se během prázdnin vzbouřili a odmítli pro nás, pro člověka, dále pracovat v „nelidských“ podmínkách, jak sami říkají. Snaha byla. K jejich smůle jsme ale bezmála čtyřikrát vyšší než oni. Již z dřívějších dob mají všichni Pisálkové na levé noze těžkou kouli, která má zabránit hromadným útěkům. Navzdory všemu se jim ale zdárně podařilo ukrást našemu králi svazek klíčů ke svým okovům a k dnes již památné bitvě u Tonerového jezera nakonec došlo.

A jak to všechno dopadlo? Sami vidíte! Vždyť nejnovější číslo Intelektu držíte právě v ruce. A že se jim (nám) náramně povedlo!

Tady můžete krásně vidět, že do psaní časopisu se může zapojit opravdu každý. A jelikož vím, že náš plátek nechtou jen učitelé a studenti, ale dostane se do ruky i rodičům a široké veřejnosti, vyzývám všechny, kteří mají chuť se aktivně zapojit do tvorby básnické přílohy, ať zašlou své příspěvky na téma POHÁDKY na adresu basne.intelekt@seznam.cz.

Během psaní toho článku nepřišel k újmě žádný kouzelný tvor.

Poslední pozdravení z prázdnin

*Do písku palcem nohy
jsem pozdravení napsal.
Za zrnkem zrnko další,
podepsán mořskou pěnou,
jsem ti po vlnách poslal.*

*Pospíchá, než roztaje,
tichou poštu předat dál.
Vločka letí, zoufá si,
nemůže si vzpomenout,
co jsem jí to pošeptal.*

*Z měsíce ho pozoruj,
čti ho třeba celý den.
Na rovníku perlový
telegram, jenž nechal jsem
pod sluncem položen.*

*Vzkaz z písku vlny spláchny.
Když se perly poztrácely,
Zem se otočila zády.
A pak spolu se sněhem
Mé pozdravy tály.*

Na co jsem myslel, když jsem mával (ze sbírky Ticho, teď zas budu mluvit já)

*Přesně dvě sekundy potom,
co odejdeš.
Přesně milion a dva vlasy
pod hladinou
slz.*

*Trocha krve, která se nestihla
zastavit.
Dvě srdeční komory
a ani ťuk.
Nemalinko z kroků nestihlo ještě zmizet
za rohem.
Celá země se rozmluvila
podzimštinou.
Spousta bělásků se rozsněžila.
A roztála.*

*Poslední červánky usnuly.
Ještě je teplo,
stejně se třesu.
Chybíš mi.
Už dvacátý verš*

JAKUB STROUHAL (oktáva)

Mé francouzské dobrodružství

V červenci letošního roku jsem se společně se sestřenicí vydala poznávat krásy Francie. V tomto případě zámků na Loiře a města Paříže.

Vsadím se, že mnozí z vás by po přečtení programu zájezdu obrátili oči v sloup a pomysleli si něco ve stylu: „Ježíši, zámky. Taková nuda.“ S potěšením však mohu konstatovat, že se mýlíte. I mne, člověka, který byl ohledně celého programu poměrně skeptický, čekalo příjemné překvapení. Návštěvu královských zámků jsem si vážně užívala a musím říct, že mi francouzský systém prohlídek přijde inteligentnější a lepší než ten náš. Člověk po příchodu do zámku dostane letáček, v němž najde vše, co potřebuje vědět o zařízení pokojů, předchozích obyvatelích a jejich historii obecně, a může se nyní již svobodně procházet, jak se mu líbí. Pokud vás zaujme jakákoliv část zámku, máte možnost se v ní zastavit na tak dlouho, dokud si ji pořádně neprohlédnete. Otrocké cupitání za průvodkyní a potupné zastavování na každém rohu, jehož jediným výraznějším výsledkem není nic jiného, nežli bolavé nohy, takto úplně odpadá.

Ze zámků, na které jsme se byly za celou dobu podívat, bych bezpochyby doporučila Ussé. Právě jím se nechal inspirovat autor pohádky Šípková Růženka. Vlastníci zámku toho samozřejmě patřičně využívají a vevnitř tak najdete výstavu voskových figurín se známými postavami z Růženky. Setkat se můžete se samotnou princeznou, jejími rodiči nebo zlou čarodějnici, která zapříčinila její prokletí. Pohádkový dojem ze zámku navíc umocňují i úzké točité chodbičky, velké množství věžiček a fakt, že si nikdy nemůžete být úplně jistí, co vás čeká na konci zrovna této chodby. I zvenčí je Ussé ohromující. Nově přichází již na první pohled uchvátí svou velikostí, propracovanou architekturou a překrásnými zahradami.

Další z řady zámků, který dle mého názoru stojí za pozornost, je Amboise. Možná jste o něm již slyšeli v souvislosti se slavným renesančním umělcem Leonardem da Vinci, který na zámku na sklonku svého života po jistou dobu žil. Zámek mě ovšem ani tak neupoutal svým zařízením (byť to bylo také pěkné), jako nejbližším okolím. Samotné městečko je moc hezké a stojí za prohlídku.

A nyní se již dostávám k Paříži. Ta je všeobecně pokládána za město kultury a lásky. Zde však nastává příhodný čas pro malý dodatek – ale... Poštěstilo se mi během dovolené poznat i zapadlejší ulice Paříže, které by se jen stěží daly označit za vyhledávané turistické cíle. Se sestřenicí se nám podařilo zabloudit, a tak jsme se dobré tři hodiny motaly v ulicích a ušly nejméně patnáct kilometrů, než se nám povedlo nalézt cestu zpět do centra. Z celého pařížského dobrodružství jsem si odnesla dva poznatky, které by se vám možná někdy mohly hodit, pokud se do Francie vydáte sami.

Za prvé je důležité nezapomínat, že ne všichni v Paříži (to se samozřejmě týká Francie obecně) umí anglicky. Jakmile se vzdálíte od „turistické“ Paříže a zavítáte do „normální“ Paříže, může se vám snadno stát, že narazíte na někoho, s kým se anglicky prostě nedomluvíte. Pro tu příležitost se hodí mít uloženo v paměti alespoň pár základních pohotovostních francouzských frází. Na vlastní kůži jsem to poznala, když jsem si v jedné malé trafice chtěla zakoupit poštovní známku na pohled. Postarší, asi šedesátileté paní angličtina nic neříkala a já v tu chvíli byla ráda za své začátečnické znalosti francouzštiny.

A druhá věc, tedy již spíše zajímavost. Průvodkyně nám sdělila, že když nás francouzská rodina pozve na večeři, hodí se přijít nejméně 10 až 15 minut po stanoveném čase. Pokud totiž dorazíte přesně na čas, je to v jejich očích pokládáno za nezdvůřilost z vaší strany. Nemyslete, že by možná nebylo na škodu zavést podobné nepsané pravidlo i na naší škole?

VENDULA KREPLOVÁ (septima)

Americké obrázky:

2. Cesta do nového domu a nová rodina

... Když jsme viděli nápis na dřevěné desce MAHOVSKY, spadl nám kámen ze srdce a mysleli jsme si, že je vše konečně za námi a že jsme konečně tady, ale to nejhorší mělo teprve přijít. Vítání s cizími lidmi a angličtina, které jsem se konkrétně já bála nejvíc, a navíc ani předsevzetí, že se budeme učit v letadle, jsme nesplnili, takže jsme měla v hlavě jen slovíčka z Malého prince, kterého jsem si koupila ve francouzštině na letišti v Paříži.

Jakmile jsme se zmoženi únavou dobelhali s hromadou zavazadel ke své nové rodině, nestihla jsem se ani nadechnout, abych pronesla svůj, po cestě k nim připravovaný pozdrav (dobrý den, ráda vás poznávám) a už mě mačkala a objímala malá starší paní, o jejíž povaze vám ještě povím. Objímala mě a pusinkovala na tvář. Tohle mě hrozně překvapilo a díky tomu opadly počáteční obavy z cizích lidí. Ondrova teta nás přivítala tak bouřlivě, že to nejspíš udělala i za Tonyho, svého muže, který se zmohl jen na podání ruky a poloúsměv. Tony je původem Ital, má snědou tvář a vypadá jako nějaký italský mafian.

Rychle jsme se tedy přivítali, Ondra mě představil své „rodině“ a začalo dlouhé vysvětlování, proč na nás museli čekat dvě a půl hodiny.

Cesta autem byla dlouhá a namáhavá, protože každou chvíli mi padala hlava únavou, jelikož jsme už skoro 24 hodin nespali, a navíc vedle mě seděla MaryBeth, která se pořád na něco ptala a smála se tomu, jak mě kouše její psík Nell.

Na Boston jsem se hrozně těšila, ale když jsme jím projížděli, na první pohled mě vůbec nezaujal. Těšila jsem se na velké budovy, nákupní centra a atmosféru klasičtějšího amerického velkoměsta. Na známý kýč, který má ale něco do sebe, když na to člověk není zvyklý a vidí vše poprvé. Ale při cestě Bostonem jsme viděli jen pár špinavých budov, které nebyly ničím zvláštní. Ondra se tedy alespoň kochal auty, která u nás vidíme jen zřídka a která jsem už nebyla schopná přes únavu ani postřehnout, natož si uvědomit, že jsou něčím zvláštní. Bostonem to tedy všechno začalo a také skončilo. O tom však až později.

Z Bostonu do Woodstocku jsme jeli skoro dvě hodiny. Nenechte se ale zmást. Naše cesta nesměřovala do známého hudebního festivalového „Hippies-Woodstocku“, nýbrž do toho Woodstocku, který leží na východním pobřeží USA ve státě Connecticut. Nebýt amerických vlajek na každém domě, mysleli bychom si, že jsme v Anglii. Přijeli jsme totiž do městečka, které sice bylo hodně velké (rozlohou skoro jako Brno), ale obyvatel mělo jen sedm tisíc, protože každý dům se nacházel na obrovském pozemku. Ocitli jsme se zkrátka v typické venkovské krajině, všude kopce, lesy, velké rodinné domy, koně a klid. Nikde žádný obchod, dálnice, náměstí. Zkrátka nic.

Když jsme projížděli Woodstockem, prohlížela jsme si s úžasem všechny domy, které byly úplně jiné, než na jaké jsme zvyklí tady. Americká vlajka na domech a auta před domem bylo to jediné, co říkalo, že jsme v USA. Auta zmiňuji hlavně proto, jelikož tam má auto úplně každý, i ti chudí, protože tam, kde jsme měsíc byli, žádná autobusová či vlaková doprava v žádném případě nefunguje. Vzhled domů a krajina kolem se však hodně podobaly těm anglickým.

Konečně jsme zaparkovali a byli na místě. Už bylo šero, ale i tak jsme se nestačili divit. Ocitli jsme se na obrovském pozemku u hotelu Elias Child House, kde jsme měli zůstat po celý následující měsíc. Hotel byl obrovský, ve starém stylu, s dlouhou historií. Kolem hotelu se rozprostíral velký pozemek s kopci, kde Marry Beth a Tony chovali dva koně, o které jsme se později také starali. Kromě velké garáže se třemi auty, lesů a nádherných pozemků jsme byli nadšení z krásného budovaného bazénu, kde jsme také trávilí hodně času.

I když jsme byli hrozně unavení a těšili jsme se na to, až půjdeme konečně spát, a začneme tak boj s časovým posunem šest hodin, byli jsme hrozně zvědaví na vnitřek hotelu, protože venku to vypadalo jako hotový ráj. Než jsme začali pracovat, ráj to opravdu byl. Pak jsme si ale přáli, aby ten pozemek byl menší a traktor stokrát větší.

Nepředstavujte si však pod označením hotel klasické ubytovací zařízení. Byl to spíše obrovský rodinný dům v tradičním slohu s pokoji pro hosty. Když jsme konečně vešli dovnitř, zkoprněli jsme. Vstoupili jsme do rozlehlé společenské místnosti s obrovským krbem, sedačkou a spoustou starodávných věcí. Pomalu jsme se přesunuli do kuchyně a z ní do obývacího pokoje, který nás vrátil o sto let zpátky. Měkké pérové barevné sedačky a křesla, velké obrazy předků a další obrovský krb. Jedině televizor připomínal dnešní dobu. Tady jsme rozpačitě seděli alespoň hodinu, dostali jsme vynikající olivový salát a pravou americkou pizzu, dvakrát větší, než jsme byli zvyklí. Snažili jsme se konverzovat, ale ještě jsme nebyli rozmluvení a chvíl, kdy bychom nezívali, také bylo málo. Skvěle jsme se tedy najedli, podívali na americký seriál, který jsme už vůbec nevnímali, a předali jsme jim dárky, o kterých jsme si mysleli, že by jim mohli připomenout Českou republiku, kterou navštívili před deseti lety. Křišťálové sklenice, čokolády a vánoční koledy jim udělaly velkou radost, protože ani nečekali, že jim něco přivezeme.

Když jsme vešli do našeho pokoje, styl, kterým byl vybavený, už nás nepřekvapil. Obrovská postel s vysokými madracemi, spoustou polštářů a příkrývek, krb, starodávný nábytek a malá koupelna.

Abych pravdu řekla, já si na tenhle styl moc nepotrpím. Vyřezávané skříňe a vysoké postele mi nahánějí hrůzu a z obrazů předků a starých plyšáků se mi ježí chlupy na ruce. Tenhle hotel byl však důkladně promyšlený, každá malá věcicka měla své přesné místo. Bylo to tak dokonalé a nepopsatelné, že z toho nešlo mít husí kůži. Ten večer jsme toho už moc nezažili, byli jsme rádi, že můžeme jít spát a USA a Elias Child House šel stranou.

Až když jsme se ráno vzbudili, začali jsme si pořádně všechno uvědomovat. Byli jsme v USA, na vlastní pést, kufrы nevybalené, nervózní a hladoví. Těšili jsme se, co nás čeká, ale na druhou stranu jsme byli hrozně nesví. Sešli jsme dolů – do obrovské jídelny, odkud nás vůně snídaně přilákala až do malé kuchyňky, ze které to nádherně vonělo. Jídlo bylo už nachystané. První americká snídaně. Tu si člověk musí zapamatoval. Na stole ležely opečené toasty, marmeláda, vajíčka, arašidové máslo, uzeniny, sýry a salámy, zkrátka všechno, co si dokážete představit na opečeném toastu. Dále pak dvě konvice kafe, pomerančový džus, ovoce a čaj. Zkrátka královská snídaně.

MaryBeth už dávno snídala, stávala totiž každé ráno mezi pátou a šestou, Tony už dávno pracoval ve své kanceláři (tak říkal malému domečku, který se nacházel kousek od bazénu, kde měl jen svoji pracovnu). MaryBeth tedy stála naproti nám, pořád se na něco ptala a já jen dělala hmm, thank you, very good. Připadala jsem si jako neslušný člověk, ale já opravdu nevěděla, co říct. Konečně ta rozpačitá ticha přestala a my měli volné dopoledne. První den jsme ještě nepracovali, takže jsme měli čas si všechno v klidu projít a vychutnat.

Na úvod se nám počasí nevyvedlo, bylo škaredě. MaryBeth nás vzala do kopců, kam vypouštěla své dva koně, na kterých každý den jezdila. Byla vůbec takový blázen. Věk se jí blížil k sedmdesátce, ale její denní aktivity připomínaly život teprve dospívajícího člověka. Dvakrát týdně ráno zamířila do posilovny, jezdila na koních, chodila plavat, jedla jen saláty a starala se o svůj hotel a každý den pracovala ve své kanceláři, zatímco Tony, mladší o čtyři roky, se moc aktivně neprojevoval. Seděl pořád ve svém domku a jeho oblíbeným heslem bylo: „I scream, you scream, we scream for ice-cream.“

Příjezd a první den byl velmi náročný, ale na dny, které přišly potom, nezapomeneme do konce života... O nich vám povím zase příště.

TÉREZA NENTVICOVÁ (absolventka 2010)

Pivo, karimatka a Jesus

Tahle zvláštní kombinace byla k vidění na konci června ve Slavkově. Z důvodu finanční krize byl letos zrušen tradiční festival, a tak jsme se rozhodli, že navštívíme představení Jesus Christ Superstar. Odehrávalo se stejně jako festival v zahradě tamního zámku. Muzikál jsem předtím viděla v Městském divadle Brno, kde se mi líbil, a byla jsem zvědavá, jak se herci a technici vypořádají s mimodivadelním prostředím.

Známý muzikál vytvořili Tim Rice a Andrew Lloyd Webber v roce 1969. Představení bylo uvedeno v mnoha a mnoha reprízách. U nás ho do svého repertoáru zařadilo pražské hudební divadlo Karlín nebo právě Městské divadlo Brno. Děj je známý a postaći, když uvedu, že se jedná o poslední dny Ježíše Krista před vjezdem do Jeruzaléma až k ukřižování. (Podle mě by mělo být součástí muzikálu i vzkříšení, nebo alespoň jeho krátký náznak, bez něho mi to připadá jako nedokončené...) Ale abych se vrátila zpět do Slavkova. Šli jsme sice na divadlo, ale ne do divadla. Takže hodiny strávené v koupelně a před zrcadlem se nekonalý. Prostě jsem si oblékla kalhoty, sbalila mikinu, sluneční brýle, karimatku a jeli jsme. Účast byla veliká. Přece jen lístky byly levnější a hlavně se daly lehce sehnat, i když jste museli oželeť divadelní atmosféru. Místo toho jste si mohli koupit langoše, klobásku, pivo, svařák atd., což vůbec nebylo špatné. Takže vybavení malým občerstvením jsme si našli místo a „zakempili“. Lidé před námi seděli, já si dala pod zadek mikinu a pohodlně jsem viděla na pódium. Vlastně skoro... uprostřed sedících diváků se totiž objevila šestice stojící přesně v mém výhledu. Všichni za nimi tudíž museli stát taky a to se mi nelíbilo. To už jsem začala nadávat, že „To snad nemyslí vážně!“, a po pěti minutách už jsem toho měla dost. Vydala jsem se za nimi a po krátkém a razantním vyjednávání jsem docílila svého. Opět jsem si sedla a nasávala atmosféru muzikálu prosycenou vůní klobásek.

Představení musím zhodnotit kladně, mé očekávání splnilo. Pomyslný klobouk dolů před účinkujícími, kteří vlastně neměli žádné zákulisí. Jen s výkonem jednoho nejménovaného herce jsem spokojená nebyla. (Místo pobíhání s pivem se měl radši pořádně rozezpívat a zkontrolovat si mikrofon.) Potlesk byl samozřejmě vstojе a potom všichni, mladí i staří, zahájili úprk z areálu ven. Pokud se bude hrát i příští rok, muzikál v zahradě můžu doporučit. Jen ten trdelník neměli... *MICHAELA MLEJNKOVÁ (oktáva)*

Buďte v obraze!

Spousta z vás kolem ní prochází, ale většina si jí pravděpodobně ani nevšimne. Mluvím o Wannieck gallery v Brně. Ne, není to ta velká budova, kde mají všechno – od knih přes psy až po poslední módu. Je to její malá sestra, hned vedle. Galerie se zaměřuje především na představování současné české i světové malby a objektu. Otevřeno je každý den kromě čtvrtka. Cena je víc než příznivá. Za padesát pro studenty, a když si vstupenku schováte, další výstavu máte zdarma. Informace k jednotlivým výstavám najdete na stránkách: www.wannieckgallery.cz.

Od začátku prázdnin probíhá v Moravské galerii 24. mezinárodní bienále grafického designu Brno 2010, tentokrát zaměřené na plakát, informační, firemní a reklamní grafiku. Vedle samotné soutěžní přehlídky je v budovách Moravské galerie k dispozici mnoho doprovodných výstav. Nejlepší, kterou jsem měl možnost navštívit, byla bezpochyby surrealistická instalace Cosi tísňového. Pokud chcete galerii navštívit, pospěšte si. Bienále trvá pouze do konce října. Více na: www.moravska-galerie.cz.

Poslední pozvánka, a zároveň i můj největší tip na opravdový kulturní zážitek, směřuje do Památníku Leoše Janáčka, kde se bude od 1. října do 20. listopadu konat výstava Adrieny Šimtové, jedné z největších osobností českého poválečného umění. Výstava s názvem Ruce bude prezentovat tvorbu z období roku 2010. A i když má tahle paní přes osmdesát let, věřte, že má pořád co říct. Ostatně, přijďte to sami posoudit...

KÁREL SELINGER (oktáva)

Shakespeare na Špilberku

Mezi tradiční letní akce v moravské metropoli jistě patří Brněnské shakespearovské dny. Ty spadají pod mezinárodní Letní shakespearovské slavnosti, které probíhají také na pražském, ostravském, bratislavském a košickém hradě. Na nádvoří hradu Špilberk předvedli i letos čeští a slovenští herci několik her pocházejících z pera slavného anglického dramatika Williama Shakespeara. Na nádvoří Staré radnice pak GB Theatre Company uvedla dvě hry v anglickém jazyce. Dramata pod širým nebem mohli Brňané vidět již pojedeanácté. Jako první se představili Slováci s hrou Oko za oko, pak přišli na řadu Češi se třemi hrami – s Jindřichem IV., Veselými paničkami windsorskými a Romeem a Julií. Očekávanou premiérou byl Jindřich IV. A právě na něho jsem se rozhodla jít.

Důvodů, proč zrovna Jindřich, bylo několik. Ladislav Mrkvička, skvělé herecké obsazení i jiných rolí, premiérová hra a hlavně jsem zrovna byla doma... Toto drama je příběh jednoho zvláštního přátelství a politiky, ve kterém se hraje o moc a její chuť, o ambice a jejich naplnění. Režisérka Lucie Bělohradská pojala představení moderněji. Žádné středověké kostýmy, ale současná hudba, komediální ráz hry. Já jsem byla z hry opravdu nadšená. S panem Mrkvičkou jsem četla předtím rozhovor, kde se zmínil o namáhavém zkoušení této inscenace. Hodně jsem od něho očekávala a nezklamal mě. Mladého herce Jana Dolanského (známého z filmu Perníková věž nebo Nejkrásnější hádanka) jsem potkala u stánku s občerstvením. Honza hrál syna krále Jindřicha Jindru. Ten byl pro mě největším překvapením. Tak skvěle podaný výkon jsem už dlouho neviděla. Výborně zahrál vtipné scény a pak v minutě dokázal zváznět. Podle mě byl nejlepším hercem celého představení. Ve vedlejších rolích se objevili např. Norbert Lichý (Hlídač č. 47, Kajínek), Zdeňka Žádníková (VKVčka, pohádky), Radek Valenta (Princezna ze mlejna), Martin Písařík (Ordinace v růžové zahradě), Martin Preiss (Chcete být milionářem?), Zuzana Slavíková (Nejslabší, máte padáka!). Zkrátka trocha té kultury neuškodí a v tomto případě to byla pořádná pecka.

Pokud se příští rok na „shakespearovky“ chystáte, mám pro vás pár drobných rad. Vstupenky si kupte s předstihem, neboť návštěvnost je opravdu velká a leckdy bývá vyprodáno. Pořádně se oblečte (na nějaké kostýmky a saka se tu nehraje), večer je chladno a deka rozhodně přijde vhod. A to nejlepší, vidět je výborně i ze zadních řad. Abych nekončila samými pozitivy, ten kopec na „Špilas“ je fakt síla...

MICHAELA MLEJNKOVÁ (oktáva)

David Polanský a Ladislav Mrkvička v Shakespeareově Jindřichovi IV.

Něco o boxu

Box nebo také rohování je nezastvencenou veřejností většinou přehnaně vnímán jako brutální a tvrdý sport. Samozřejmě se jedná o tvrdý kontaktní sport, to nehodlám vyvracet, jde mi především o historii tohoto sportu. Když se řekne box, většina lidí si představí pěstní souboj dvou „tvrdých“ chlápků v ringu, značně omezených pravidly. Ti znalejší si třeba letmo vybaví i legendy tohoto sportu, ke kterým patří například Mike Tyson, Muhammad Ali nebo Rocky Marciano.

Většina lidí vnímá box jako relativně moderní sport, ale málokdo ví, že má mnohem hlubší historii, která sahá až do druhého tisíciletí př.n.l., dokonce i „hlouběji“. Dokazují to mnohé archeologické nálezy. Mezi úplně první patří kresby, které byly nalezeny v troskách sumerské svatyně. Ze starověku pochází i první doklady o použití boxerských rukavic. Prvním dostatečně průkazným nálezem je freska z minojské Kréty (1500 – 900 př. n. l.), která nepochybně zobrazuje dva bojovníky při pěstním zápase.

Naprostou jistotu o boxerských zápasech nám přináší až rok 776 př.n.l., kdy byl box zařazen do programu olympijských her, zatím jen jako forma exhibice. To se změnilo roku 688 př. n. l., kdy se stal box právoplatným sportem olympiád, tedy sto let po jejich založení. Staří Řekové pro něj používali označení pygme. I tehdejší trénink se podobal tomu dnešnímu (mlácení do kožených pytlů, běh atd.). Sportovci při tréninku používali obdobu dnešních boxerských rukavic, do zápasů však nastupovali bez nich a mnohdy si pěsti omotávali různými řemínky s kovovými hroty pro větší pobavení krvelačného publika. Už tehdy údajně boxeři vynikali důmyslnými obranami a technickými úderů, nešlo tedy jen o bezhlavé mlácení do soupeře.

Podle dochovaných pramenů byl prvním šampionem Onomastos ze Smyrny. Boxerské zápasy se staly velmi populární také v Římě, coby boje na život a na smrt nebo také jako zábava pro příslušníky vyšších vrstev. I když ve středověku byla éra olympijských her historií, box se celý středověk udržoval jako zábava na různých lidových slavnostech, nicméně jako umění a sport to znamenalo od dob Řecka velký úpadek.

Za zemi původu skutečného moderního sportovního boxu se ale považuje Anglie. Boxerské zápasy tam opět získaly oblibu koncem 17. a v 18. století. Za zakladatele moderního boxu je považován James Figg, což byl londýnský šermířský mistr, který se roku 1719 stal boxerským šampionem. Krátce po té založil v Londýně školu „šermu pěstí“, což bylo tehdy považováno za velmi ušlechtilý způsob sebeobrany. V tomto směru to boxu, jak ho známe dnes, příliš neprospělo, protože se nejednalo jen o údery pěstí, ale i kolena, lokty a hlavou, tedy s dnešním boxem měl Figgův styl boje pramálo společného.

V té době se zatím bojovalo bez rukavic, bez omezení počtu kol a zápas končil až tehdy, když byl protivník sražen k zemi a nemohl v boji dál pokračovat. Další osobností, která sehrála v utváření pravidel boxu velkou roli, byl Jack Broughton, který 17. listopadu 1741 svého soupeře při zápase tvrdým úderem usmrtil. Broughton byl z této tragické události velmi otřesen, a proto o dva roky později zavedl boxerské rukavice pro tlumení síly úderu.

Box dále procházel různými změnami pravidel. Co se týče pravidel, nejvíce se zasloužil anglický markýz Marguss z Queensberry, který v roce 1886 zavedl třiminutová kola a bodové rozhodčí, rukavice v té době už byly nutností. Mnoho jeho pravidel platí dodnes.

Ve dvacátém století obliba boxu stále rostla a došlo k velkému rozšíření do

celého světa. Box se stal velmi finančně výdělečný. Takzvaná zlatá éra boxu nastala v Americe roku 1919, s nástupem legendárního šampiona Jacka Dempseyho, který během pěti duelů vydělal přes osm milionů dolarů. V té době začaly vznikat boxerské asociace, které udělovaly boxerům mistrovské tituly. Ty nejprestižnější jsou WBC - World Boxing Council a WBA - World Boxing Association.

Ve dvacátém století se také zrodily největší boxerské hvězdy. Za nejlepšího boxera je považován Muhammad Ali, vlastním jménem Cassius Clay. Dále také Rocky Marciano, neporažený boxer v těžké váze se 49 výhrami, Joe Frazier a hlavně nejkontroverznější a zřejmě nejznámější Mike Tyson, kterému se podařilo získat titul mistra světa ve všech prestižních organizacích už ve svých 21 letech.

Na závěr jen stručné informace o moderním boxu, jak ho známe dnes. Box se rozděluje na amatérský a profesionální. Není žádný rozdíl v technice úderů, liší se pouze výstrojí a charakterem zápasu. Amatérští boxeři mají nátělník, ochrannou helmu a chránič na zuby, profesionálové boxují svlečení do půli těla a bez helmy, ale chránič zubů zůstává. Amatérský boxerský zápas se skládá ze tří kol po třech minutách. V profesionálním boxu může zápas trvat až dvanáct kol. V obou případech je mezi koly minutová pauza. Povoleny jsou úderý přední částí pěsti na horní polovinu přední části těla, od pasu nahoru. Rozlišují se tři základní techniky úderů: direkty = rovné úderý, háky = boční obloukové úderý, zvedáky = úderý vedené ze spodu. Vrcholem amatérské boxerské kariéry je účast na olympijských hrách, poté nejlepší amatéři obvykle přechází do profesionálního boxu, není to však nutnost. Pravdou také je, že četnost boxerských asociací dělá z boxu nejvíce individuálně provozovaný sport na světě.

ADAM NOSEK (*septima*)

Konec léta?

Jako každý rok, tak i letos se uskutečnil hudební festival Praděda fest. Poslední prázdninový víkend byl plný muziky pro širokou veřejnost. Tento ročník byl ve znamení tří pódii: Rock stage, D'n'B stage a v neposlední řadě stage pro nové či méně známé kapely. Kdo chtěl více než hudbu, pro toho zde byly stánky s oblečením, se suvenýry, s jídlem, ekostánek, čajovna a hlavně stánky s alkoholem. Těch tu bylo opravdu požehnaně. Teď něco víc k hudbě...

Program byl dobře uspořádán, takže se nestalo, aby na všech pódii byla přestávka současně. A co jste si mohli poslechnout? Na hlavním podiu směsici od starých dobrých kapel, jako jsou například: Visací zámek či Buty, přes „mladší“ kapely Midi Lidi, Sto zvířat, Poletíme? a Sakumprásk až po „nejmladší“ soubory Dukla Vozovna a The Cornflakes. Zajisté nechyběli místní reprezentanti Bezosty a Skrznaskrz... Dále dorazili i zahraniční hosté: Parov Stelar band (Rakousko), Waltari (Finsko), Dubioza Kolektiv (Bosna a Hercegovina). Řeknu vám popravdě, že tyto kapely dokázaly posluchače opravdu strhnout a samy měly parádní show.

Kdo přišel i za sportem, mohl v sobotu v dopoledních hodinách kouknout na Freestyle motocross neboli FMX Jam. Nechyběl zde ani místní rodák a několikanásobný mistr světa Peňa Kuchař. Opravdu pěkná podívaná to byla. Po exhibici se šlo zpátky za hudbou...

Ještě bych se měl zmínit, jak to bylo s přespáním na tomto dvoudenním festivalu. Kdo měl stan, stanoval. Kdo měl auto, přespal v autě. A kdo neměl nic, šel na D'n'B stage, která „duněla“ až do pěti do rána, a vydržel nonstop.

Sice letos počasí moc nevyšlo, ale myslím, že i tak se lidé parádně bavili. Takže co na závěr? „Konec léta? Jezdím za Pradědou.“

JAN CHOCHOLÁČ (*oktáva*)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry

Od 7. 10.

Habermannův mlýn (drama, Česko)

Na cestě (drama, Bosna a Hercegovina)

Piraňa 3D (horor / thriller, USA)

Od 14. 10.

Legenda o sovích strážcích (animovaný / dobrodružný, USA)

Jíst, meditovat, milovat (romantický, USA)

Scott Pilgrim proti zbytku světa (akční / dobrodružný, USA)

Od 21. 10.

Já, padouch (animovaný / komedie, USA)

Legenda o Létajícím Cypriánovi (historický, Slovensko)

Vrah ve mně (krimi / drama, USA)

Iluzionista (animovaný, Francie)

Mimina (dokumentární, Francie)

Runaways, The (hudební / drama)

Od 28. 10.

Red (akční / komedie, USA)

Bastardi (drama, Česko)

Projekt Frankenstein (drama, Maďarsko)

Od 29. 10.

Království zvěrstev (krimi / drama, Austrálie)

Různé akce v Brně

5. říjen:

Bach & Söhne AG, Moravské zemské muzeum - Palác šlechticů, hudba, od 19.30 h

9. říjen:

8. jízda městem Brnem na bruslích 2010, sport, 16.00 h - 18.00 h

Závod plachetnic Poslední vítr, Brněnská přehrada

12. říjen:

T. H. Morgan – velké pokusy na malých muškách, Mendelovo muzeum, výstava

13. říjen:

51. brněnská šestnáctka - mezinárodní festival krátkých hraných filmů, film

22. říjen:

Muzikobraní s Moravským klavírním triem, Stará radnice, hudba, 19.00 h

23. říjen:

Prohlídka Brna trochu jinak, Stará radnice, architektura, 10.00 h

Halloweenská Zoologická zahrada města Brna, volný čas, 10.00 h - 15.00 h

31. říjen:

S ohnivým drakem na hrad za baronem Trenckem, hrad Špilberk, volný čas, 10.00 h - 17.00 h

DAVID SOUDEK (septima)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně.

Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.